

A bibliai történet feldolgozása

Írta: Evert Kuijt
Fordította: Ablonczy Margit,
Bence János, Dr. Kőrpöly Kálmán
Szerkesztette és átdolgozta: Miklya Zsolt

1

Üzenet – Téma:

* Istent úgy tiszteljük, mint a menny és föld teremtőjét.

* Tőle van minden – ezért tisztelettel közelítünk minden teremtményéhez.

* Isten ÖRÖKKÉVALÓ – a semmiből hozta létre az eget és a földet, mert így látta jónak.

1. történet:

„Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.”

A föld kietlen és puszta volt*, teljesen sötét. De... Isten Lelke lebegett a vizek felett. Isten elhatározta, hogy teremtményeivel betölti az űrt. Teremt a semmiből!*

Akkor megszólalt Isten: „Legyen világosság!” És úgy lett. Ezt cselekedte az első napon. S az első nap után eljött az első este.*

A második napon „kifeszítette” az eget,* s ezzel elválasztotta a földi vizektől. A második napon a talaj még nem volt szilárd és száraz. És látta Isten, hogy ez jó. Aztán megint este következett.

A harmadik napon összerelte a vizeket, hogy meglátszódjon a szárazföld is. Valóban így történt, és máig így van: a földet tengerek, folyók, tavak szelik át. De még nem élt és nem nőtt semmi a vízben és a földön. S az Isten betöltötte mindezt a növények csodálatos tarkaságával, a semmi kis moszattól kezdve a legnagyobb fáig, mintegy előkészítve a további élőlények táplálékát.* És látta Isten, hogy mindez jó. Ismét este lett. (Így lett este, és lett reggel: harmadik nap).

Világosság már volt, de nem volt növekedést adó meleg. Ezért a negyedik napon megteremtette Isten a Napot, a meleg forrását, mely (biológiailag nézve) minden élet feltétele. A Nappal együtt megjelentek a Hold és a csillagok, hogy ragyogjanak az éjszakában. Megszámlálhatatlan égitest! Isten kijelölte ezeknek az égitesteknek a helyét, és megszabta a pályájukat. Ezek határozzák meg az időt: az órákat, napokat, hónapokat és éveket. S látta Isten, hogy ez jó. De ekkor még senki sem élvezhette mindezt, a meleget, a fák és növények szépségét, mert egyetlen állat s az ember sem élt még a földön.

Am eljött az ötödik nap is. S ekkor már minden megváltozott. Megpezsdült az élet a vízben és a levegőben. Halak ezrei gyönyörű változatossággal, madarak csapatai fantasztikus gazdagsággal törték meg a csendet. A kis veréb, a kacsa, a kócsag, még felsorolni is sok. Isten megáldotta őket, hogy sokasodva betöltsék az egész földet.

A hatodik nap is elérkezett. Isten folytatta a teremtést. Legyen még több teremtmény a Földön. Megteremtette az állatok sokaságát egértől az elefántig, és más nagy állatokat, melyeket nem ismerünk már, báránytól az oroszlánig, szünyogtól a békáig mindenre volt gondja. S mind békében éltek egymással*, táplálékuk csak a növények voltak. Isten őket is megáldotta, hogy szaporodjanak.

Teremtés 1Mózes 1 – 2

2. történet:

De nem volt még senki, aki Istenre gondoljon, s beszéljen Róla, és csodálatos teremtett világáról, senki, aki tudatosan dicsérje Istent.

Isten azt mondta: „Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá.”* Értelmes embereket, akik éreznek és akarnak; akik gondolkodni, szolgálni is tudják Istent, és engedelmeskednek Neki. Embereket, akik gondozzák a teremtett világot, Isten uralmát képviselik.

Isten először a férfit teremtette meg. De őt másként, mint a többi teremtményt. Azokat a föld „hozta létre” (1Móz 1,24; 2,19). Egyszer csak voltak. A férfit Isten a föld porából formálta meg. S élet lehetőségét lehelte az első ember orrába. Mi „Isten lehetőségével” élünk; ugye, milyen értékes és drága az életünk! Ádám azt a feladatot kapta, hogy adjon nevet minden állatnak. A névadás egyúttal annak a jelképe is volt, hogy az ember uralkodik az állatokon. Az uralkodás itt azt jelenti, hogy felettük áll, de úgy, mint aki felelős értük.

Az embernek szabad volt a növények és fák gyümölcséből ennie. De Ádám nagyon egyedül érezte magát... Látta, hogy egy állat sincs egyedül: vannak hímek és nőtények, s ezért Isten azt mondta: „Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.” Ádám mély álomba merült, s közben oldalbordájából Isten megformálta Évát, és húst tett a helyébe. Amikor Ádám felébredt, azonnal megszerette őt. Asszonyembernek* nevezte, mert férfiemberből vétetett. Ezt a szeretetet Isten ajándékozta nekünk, hogy egy férfi és egy nő szeretheti egymást, gondoskodhatnak egymásról, hűségesek lehetnek jónan-rosszban.

Az Úr Isten akarta, hogy ebből a szeretetből gyermekek is szülessenek, családokban éljenek együtt, és örvendezhessenek gyermekeiknek, akiket Isten adott nekik.

Isten befejezte a teremtést. Látta, hogy minden jó. A Nap lement, este lett.

Eljött a hetedik nap is. Isten megpihent munkája után. Ez a „nyugalom napja”* a szombat, amelyet Isten külön arra rendelt, hogy az ember is megpihenhessen minden munkájától, s Isten közelségében feltöltődhessen. (Mivel az Úr Jézus a hét első napján támadt fel, a keresztyének ezt a napot, a vasárnapot* tették a nyugalom napjává.)

Kapcsolódó igehelyek:

Jób 38,1–39; Zsolt 33,6kk, Zsolt 19,1–7

Életkorok

* * * * *